

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΜΕΡΙΜΝΗ.

ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛ. ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»)

ΕΤΟΣ Γ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1954 | ΑΡΙΘ. 5

“ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΣ ΕΝΑΓΑΛΛΙΩΜΕΝΟΙ,

«Τὸ ἔαρ μηνύουσα ἤγγικεν αὐτῇ ἡ νῦν προκαθάριστος ἑβδομάς ἡ πάνσεπτος» καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ἄγει σήμερον τὰ «φαιδρὰ προεόρτια τῆς ἐγκρατείας» καὶ «λαμπρὰ τὰ προοίμια τῆς Νηστείας». Καί, ἀναγγέλλουσα, ὅτι «ἠγνέφκται τῆς θείας μετανοίας τὰ πρόθυρα», μᾶς προσκαλεῖ νὰ «προσέλθωμεν προθύμως, ἀγνισθέντες τὰ σώματα βρωμάτων καὶ παθῶν τὴν ἀποχὴν ποιούντες, ὡς ὑπήκοοι Χριστοῦ» καὶ «δεκάτας τοῦ παντὸς ἐνιαυτοῦ προσφέροντες τῷ πάντων Βασιλεῖ».

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς δὲ Δευτέρας, τῆς «Καθαρᾶς» λεγομένης, καλούμεθα ἵνα

Τὴν πάνσεπτον ἐγκράτειαν
ἐναρξώμεθα φαιδρῶς,
ἀκτίνας ἀπολάμποντες
τῶν ἁγίων ἐντολῶν
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,

ἐπὶ τῷ σκοπῷ, «ὅπως λαμπροφόροι προσθάσωμεν εἰς τὴν ἁγίαν καὶ τριήμερον Ἀνάστασιν, τὴν καταλάμπουσαν ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ».

Ἄν τὸ κήρυγμα τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους τοὺς πιστοὺς, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν, καὶ ἂν ἔλοι οἱ πιστοὶ ἔχουν χρέος καὶ συμφέρον νὰ τὸ προσέξουν, εἶναι πολὺ αὐτονόητον, ὅτι κατὰ πρῶτιστον λόγον ἀπευθύνεται πρὸς ἐκείνους, ποὺ εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πιστῶν, καὶ μάλιστα ὑπεύθυνοι διὰ τὴν καθοδήγησίν των εἰς τὴν ἀποδοχὴν καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσίν του. Ὅπως εἶναι πρῶτοι εἰς τὴν τιμὴν, ἔτσι εἶναι καὶ πρῶτοι εἰς τὸ χρέος, καὶ ἐπειδὴ, κατὰ τὴν θείαν τοῦ Σωτῆρος ρῆσιν, τὰ πρόβατα ἀκολουθοῦν τοὺς Ποιμένας, εἶναι φυσικόν, ὅτι οἱ Ποιμένες πρέπει

«Μὴ φοβοῦ, ὅτι μετὰ σοῦ εἰμι».

(Ἦσ. 43, 5)

νά εἶναι πρῶτοι εἰς τὸν ἀνήφορον καὶ τῶν δυσκολοτέρων ἀπαιτήσεων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Ὅθεν εὐλοφύχως εὐχόμεθα πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς συνεργάτας καὶ ἀναγνώστας μας, ἵνα ἐν ὑγείᾳ καὶ προθυμίᾳ «διαπλεύσαντες τὸ τῆς Νηστείας μέγα πέλαγος», κατὰ τὸν ἱερὸν ὕμνον, καρποφορήσουν «ἀγάπης τὴν λαμπρότητα» καὶ «προσευχῆς τὴν ἀστραπήν» καὶ οὕτω καταξιωθοῦν νὰ ἐορτάσουν «τὸ πάνσεπτον Πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα», ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πνευματικῶν τῶν τέκνων «πνευματικῶς ἐναγαλλιώμενοι».

«Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ»

Η ΝΕΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Ὡς ἐδημοσιεύθη ἤδη καὶ διὰ τῶν Ἐφημερίδων, εἰς τὴν Πράξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περὶ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν μισθῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ. ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1954 ὀρίζεται, μεταξύ τῶν ἄλλων, ὅτι :

« Εἰς τοὺς Ἐφημερίους παρέχεται ἐπίδομα ὀριζόμενον ὡς κάτωθι :

α') 25% ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν ἀποδοχῶν των ἀπὸ 1 — 1.000.000 δρχ.

β') 20% ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν ἀποδοχῶν των ἀπὸ 1.000.001 δρχ. καὶ ἄνω.

» Τό, κατὰ τ' ἀνωτέρω, ἐπίδομα ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῆς προσαυξήσεως πολυετίας.

» Τὸ παρεχόμενον εἰς τοὺς Ἐφημερίους ἐπίδομα ἀκριβείας καταργεῖται.»

Μὲ ἄλλους λόγους παρέχεται καὶ πάλιν εἰς τοὺς Ἐφημερίους, ὡς αὐξήσις τῆς μισθοδοσίας των, ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δημοσίους λειτουργοὺς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐξομοιοῦνται ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης. Τοῦτο δὲ γινόμενον, χωρὶς αὐτὴν φορὰν ν' ἀπαιτηθῆ καμμία, ὅπως ἄλλοτε χρονοτριβή, σημαίνει, ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τῆς σημασίας τοῦ πράγματι πολυτίμου ἔργου τοῦ Ἑλληνοῦ Ἐφημερίου συνεχίζεται, καὶ μάλιστα μὲ ρυθμὸν πολὺ ἱκανοποιητικόν.

Καὶ δὲν εἶναι μὲν καὶ πάλιν ἱκανοποιητικὸς ὁ οὕτω παρεχόμενος, καὶ μετὰ τὴν αὐξήσιν, ἐφημεριακὸς μισθός, ὅστις πολὺ

«Ἐπ' ὅρος ὑψηλὸν ἀνάβηθι, ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών...»

(Ἦσ. 40, 9)

ἀπέχει ἀκόμη ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς τὸν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀποτελεῖ ὅμως ἡ ἐνέργεια αὐτῆ σπουδαίαν ἠθικὴν, τοῦλάχιστον, ἐνίσχυσιν. Καὶ πολλὰ, νομίζομεν, ὑπόσχεται διὰ τὸ μέλλον ἡ προθυμία, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ Κράτος ἀπεφάσισε καὶ τὴν νέαν αὐτὴν—ἔστω καὶ ἐλαχίστην καθ' ἑαυτὴν—ἀναπροσαρμογὴν, μὲ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔγινε καὶ τῶν λοιπῶν μισθῶν ἢ ἀναπροσαρμογὴ. Δι' ὃ καὶ θερμαὶ ὀφείλονται εὐχαριστίαι, πρὸς τὸν ἐπιτυχόντα νὰ διαφωτίσῃ ἐπὶ τοῦ θέματος τόσον σταθερῶς τοὺς ἐν τῇ Κυβερνήσει ἄρμοδίους, καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Κυβέρνησιν, ἢ ὁποία τόσην ἐπιδεικνύει, κατ' ἀρχὴν, κατανόησιν τῶν ζητημάτων τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν νὰ ὑπενθυμίσωμεν τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει, διὰ τὸ ὅλον πρόβλημα τῆς ἐν τῇ Κοινωνίᾳ καὶ τῇ Πολιτείᾳ θέσεως τῶν Ἑλλήνων Ἐφημερίων, ἢ ἐργασία αὐτῶν τῶν ἰδίων καὶ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον οὗτοι προσπαθοῦν ν' ἀνταποκριθῶν εἰς τὰς σκληρὰς καὶ βαρεῖας ἀπαιτήσεις τῶν δυσκόλων καιρῶν, ἔστω, καὶ μὲ τὰ ὀλίγα ἐφόδια, τὰ ὁποῖα σήμερον διαθέτουν οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν.

Καὶ αὐτὰ ὅμως τὰ ὀλίγα, τὰ ὀλίγιστα, ἔστω, ἐφόδια, ποὺ διαθέτομεν σήμερον εἶναι δυνατὸν νὰ πολλαπλασιασθοῦν, μὲ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ μὲ τὴν φιλομάθειαν, ποὺ συστηματικὰ ἤμπορεῖ παντοῦ νὰ καλλιεργηθῇ, πρὸ πάντων ἀπὸ τοὺς νεωτέρους.

Διὰ τὸν Κληρικὸν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχῃ καιρὸς «γιά σκότωμα», ποὺ νὰ πηγαίη χαμένος. Κάθε στιγμὴ, ποὺ περισσεύει, ὕστερα ἀπὸ τὰ καθημερινὰ ἱερατικὰ καθήκοντα καὶ ἀπὸ τὴν ἀπαραίτητον ἀκόμη εἰς πολλὰ μέρη ἄλλην ἐργασίαν, ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ στοιχειώδης συντήρησις τῆς οἰκογενείας, πρέπει ἀπὸ τὸν εὐσυνείδητον Ἐφημέριον νὰ χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν αὔξησιν τῶν πνευματικῶν του ἐφοδίων. Ἐλπίζομεν δέ, ὅτι σιγά-σιγά, καὶ ἴσως ὄχι πολὺ ἀργά πάντως, θὰ εἶναι δυνατὸν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῶν ἄλλων βιοποριστικῶν ἐργασιῶν ὅσοι εἶναι σήμερον ἠναγκασμένοι νὰ προστρέχουν καὶ εἰς αὐτὰς χάριν τῶν παιδιῶν των. Ἄρκει ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ἔχῃ τὴν συνείδησιν, ὅτι τὸ πρῶτόν μας χρέος καὶ ὁ πρωταρχικὸς μας προορισμὸς εἶναι νὰ προσπαθήσωμεν πῶς νὰ ἀνταποκριθῶμεν περισσότερο εἰς τὴν μεγάλην ἀποστολὴν μας.

Ὁ Κύριος τὸ εἶπε, καὶ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ διαψευσθῇ: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην

«... Ὑψῶσον ἐν ἰσχύϊ τὴν φωνὴν σου, ὁ εὐαγγελιζόμενος Ἱερουσαλήμ».
(Ἦσ. 40, 9)

Αὐτοῦ· καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν». Ἡ πείρα δὲ πλείστον ὄσων ἀδελφῶν ἔχει ἀποδείξει ἐπανειλημμένως τὴν πραγματικότητα, ποῦ περιέχουν αὐτὰ τὰ ἀθάνατα λόγια τοῦ Κυρίου.

E. Γ. Μ.

ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Β'.

Ὁ καλὸς κληρικὸς, ὡς εἴπομεν, εἶναι φίλος τῆς ἡσυχίας ἀλλὰ καὶ τῆς μελέτης. Αὕτη κατεργάζεται αὐτὸν ἱκανὸν εἰς τὸ μέγα αὐτοῦ ἔργον. Δὲν καταφρονεῖ τὴν μάθησιν καὶ ἐπιστήμην, ἥτις εἶναι ἐκ τοῦ «Θεοῦ τῶν γνώσεων» (Α' Βασιλ. β', 3). Ἡ ἐπιστήμη ζητεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ αὕτη καθαίρει τὸν νοῦν· κυβερονᾶ τὰ πάθη· ἐπανορθοῖ τὰ σφάλματα· ρυθμίζει τὴν ζωὴν. Διὰ τῆς μαθήσεως γίνεται ὠφέλιμος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ποίμνιόν του, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ εἰς νομάς σωτηρίας, διότι διὰ τῆς μελέτης προάγεται καὶ ἀναπτύσσεται καὶ ἀποβαίνει ἱκανὸς νὰ διαλύῃ τὰς ἀμφιβολίας ἢ νὰ πολεμῇ τὴν ἀπιστίαν, ἥτις ἐδηλητηρίασε τόσας ψυχὰς εἰς τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους. Παρῆλθεν ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ κληρικὸς ἠδύνατο νὰ ἐπιτελῇ μόνον πιστῶς καὶ εὐλαβῶς τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Σήμερον τὰ πνεύματα τῆς πλάνης πολυειδῶς πολεμοῦσιν αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, ἐφ' ἧς οἰκοδομεῖται τὸ ὄραϊον καὶ καλλιλαμπές τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ οἰκοδόμημα. Ὑπὸ δὲ τὸ ὄραϊον ἐνδύμα τῆς ἐπιστήμης αὐτὴ ἡ ἀλήθεια πολεμεῖται. Ἡ Ἐκκλησία δὲν φοβεῖται τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν πρόδον. Τοῦναντίον, ὑποστηρίζει αὐτήν. Ἀνάγκη λοιπὸν ὁ ἀληθὴς κληρικὸς νὰ εἶναι ὀπλισμένος διὰ τῶν ὄπλων τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης, «ἥτις βαθέως μελετωμένη, κατὰ τὸν Βάκωνα, φέρει εἰς τὸν Θεόν».

Εἶναι ἀπάτη τὸ νομίζειν ἀρετὴν τὴν ἀγροικίαν καὶ ἀμάθειαν καὶ τὸ ὑπολαμβάνειν ἑαυτὸν ἅγιον δι' εὐθῆριαν. Εἰς τοὺς καθαρούς τὰ πάντα εἶναι καθαρὰ καὶ εἰς τὴν καλὴν θέλησιν ἅπασαι αἱ γνώσεις γίνονται χρήσιμοι εἰς τὴν τῶν ἄλλων ὠφέλειαν. Ὁ καλὸς κληρικὸς μελετᾷ· ἀναπτύσσεται· μορφοῦται· οὐκ οὐκ οὐκ ἀτιμαστέον τὴν παιδείσιν, λέγει ὁ ὑψιπέτης ἀετὸς τῆς Ναζιανζοῦ, ὅτι τοῦτο δοκεῖ τισιν· ἀλλὰ σκαιούς καὶ ἀπαιδεύτους ὑποληπτέον τοὺς οὕτως ἔχοντας, οἱ βάλλουσιν' ἂν ἅπαντας εἶναι

«Υψώσατε μὴ φοβεῖσθε».

(Ἦσ. 40, 9)

καθ' αὐτούς, ἵνα ἐν τῷ κοινῷ τὸ κατ' αὐτούς κρύπτηται» Ἐπιτάφ. εἰς Βασίλ. ιε'). Ὁ λόγος τοῦ εὐμαθοῦς κληρικοῦ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ δύναμις· εἶναι τὸ ὄπλον, δι' οὗ φονεύει τοὺς Γολιάθ τῆς ἀπιστίας. Αὐτὸς κατακαίει τὰ δάση τῶν ὑλικῶν λογισμῶν καὶ συντριβεὶ τὰς κέδρους τῆς ὑπερφηφάνειας καὶ διαροήγγυσι τὰς πετρώδεις τῶν ἁμαρτωλῶν καρδίας εἰς μετάνοιαν ἢ, ὡς λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, «τοῦτο ὄργανον, τοῦτο τροφός, τοῦτο ἀέρων κροᾶσις ἀρίστη, τοῦτο ἀντὶ φαρμάκου, τοῦτο ἀντὶ πυρός, τοῦτο ἀντὶ σιδήρου» (Περὶ Ἱερωσ. Λόγ. Δ', γ'). Καὶ πῶς ποτε εἶναι δυνατὸν ὁ καλὸς κληρικὸς νὰ διδάξῃ καὶ νὰ φωτίσῃ ἂν ἀποστρέφεται τὴν μελέτην ἢ τὴν ἐπιστήμην;

Πρὸ παντὸς ὁ καλὸς κληρικὸς μελετᾷ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἣτις εἶναι ἡ καλλιρόη πηγὴ τῆς θείας σοφίας καὶ ἣτις, ὡς Νεῖ-λὸς τις ἐπουράνιος, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ πλημμυροῦσα καὶ πελαγίζουσα καταρθεύει ρεῖθροις ἱεροῖς τῶν εὐσεβῶν τὰς ψυχὰς εἰς ἀγαθὴν καρποφορίαν καὶ βλάστησιν. Ὁ καλὸς κληρικὸς μελετᾷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, καὶ ἀπὸ ταύτης ἀρύεται τὴν ζωὴν καὶ δύναμιν εἰς τὸ ὑψηλόν του ἔργον. «Ἐστῶσαν αἱ θεαὶ Γραφαὶ πάντοτε ἐν ταῖς χερσὶ σου καὶ ἀδιαλείπτως περιστρεφέσθωσαν ἐν τῇ διανοίᾳ» λέγει ὁ Ἱ. Ἱερώνυμος. Διὰ τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς φωτίζεται ἡ διάνοια τοῦ καλοῦ κληρικοῦ καὶ διαμορφοῦται ὁ ἠθικὸς του χαρακτήρ. «Οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν τινὰ σωθῆναι μὴ συνεχῶς ἀναγνώσεως ἀπολαύοντα πνευματικῆς» (Χρυσ. Λόγ. Γ' εἰς τὸν Λάζ.). Ἄλλ' ἐν τῇ μελέτῃ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὁ καλὸς κληρικὸς βλέπει μᾶλλον τὸ πνεῦμα ἢ τὸ γράμμα καὶ μετὰ πίστεως καὶ ταπεινοφροσύνης ἐγκύπτει εἰς τὰ θεῖα νοήματα. Ὁ καλὸς κληρικὸς εἶναι Γραφὴ ζῶσα, Βίβλος ἔμψυχος καὶ καταληπτὴ εἰς τὴν κοινότητα αὐτοῦ.

Ὁ καλὸς κληρικὸς συνδυάζει τὴν πίστιν μετὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ γίνεται ἔμψυχον παράδειγμα εἰς τοὺς χριστιανούς. Πᾶν ὅ,τι λέγει καὶ διδάσκει τὸ πιστεύει ἀκραδάντως καὶ οἱ λόγοι του συμφωνοῦσι πρὸς τὰς πράξεις. Ὁ οἶκός του εἶναι παράδειγμα πίστεως, ἀγάπης καὶ ἀρετῆς. Ὁ οἶκός του εἶναι, οἷόν τι, φάρος φωτεινός καὶ λαμπρός. Τὰ τέκνα του ἔχουσι τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ὑπακοήν. Εἶναι ἠθικά, σεμνά, ἀγαθά. Naί, τὸ παράδειγμα εἶναι εὐγλωττότερον καὶ πειστικώτερον τοῦ λόγου. Θερμαίνεται ὑπὸ τοῦ πυρός τῆς ἀγάπης, ἣτις τὰ πάντα πράττει ὑπὲρ

«Καὶ νῦν πορεύου, καὶ ἐγὼ ἀνοίξω τὸ στόμα σου, καὶ συμβιβάσω σε
ὃ μέλλεις λαλῆσαι.»
(Ἐσθθ. 4, 12)

τῆς ἠθικῆς ὠφελείας τῶν χριστιανῶν καὶ ὑποβάλλεται εὐφροσύνως εἰς πολλοὺς κόπους ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Ἄνευ θερμῆς καὶ ζωῆς ἀγάπης, ὁ κληρικὸς ἥκιστα εἶναι ἄξιος τῆς ὑψηλῆς τοῦ ἀποστολῆς καὶ ἂν ἔχη πολλὰς γνώσεις καὶ σοφίαν. Ὁ καλὸς κληρικὸς μεταβαίνει εἰς ὑψιρεφῆ μέγαρα ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ταπεινὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ, ἵνα μεταδώσῃ τὸ φῶς καὶ τὴν ζωὴν. Ὅμιλεῖ ἡσύχως καὶ ἱλαρῶς καί, ὡς ρεῦμα γαλήνιον, ποτίζει τοὺς πορευομένους ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ζωῆ.

ᾠ! μακάριος, ὅστις ἀναδεχόμενος τὸ ἔργον τῆς ἱερωσύνης, διεξάγει αὐτὸ ἀξίως τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας! Αὐτὸς τιμᾶται ὑπὸ τῶν χριστιανῶν καὶ δοξάζεται ὑπὸ τοῦ δικαίου Θεοῦ. Πόσοι ἐπιφανῶν πόλεων προεστῶτες ἀπέθανον ἄσημοι καὶ ἄδοξοι, διότι ἐθεώρουν τὸ ὕψιστον τῶν ὑπουργημάτων ὡς πορισμὸν καὶ τρυφήν καὶ στάδιον δόξης, καὶ πόσοι ἀσήμων πόλεων καὶ χωριῶν ἀπλοῖ ἱερεῖς καὶ ζῶντες ἦνθουν καὶ ἐφημίζοντο καὶ θανόντες εὐκλεῖ καὶ ἀγήρω ταῖς κατόπιν γενεαῖς τὴν μνήμην παρέδωκαν; Ἡ γλυκύφθογγος τῆς Πηλουσιωτικῆς ἐρήμου ἀηδὼν προσημελώδησε περὶ τούτου τάδε: «Οὔτοι, λέγει, ζῶντες τὰς κεκλημένας μὲν ὠρθουν, τὰς δὲ ἐστῶσας ἐκόσμουν πόλεις, τελευτήσαντες δὲ ἐγκατέλειπον κέντρον πόθου. Ἐπίσημοι γὰρ οἱ τάφοι, ἐν τιμῇ δὲ τὰ γένη, διηνεκῆς δὲ ἡ μνήμη δικαίων. Ἀρετῆς γὰρ ἐκτῆσαντο φύσιν, ἧς οὐ πέφυκεν ἄπτεσθαι τελευτῆ» (Ἰσιδ. Πηλουσ. Βιβλ. Ε' ἐπιστ. 126η).

(Ἐκ τῶν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μεσοσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ)

—||—

ΤΙ ΜΑΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ ἀσχοληθῶμεν ἐνταῦθα ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ μὲ τὰ καθαρῶς ἱερατικὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια ἐπιβάλλει εἰς τοὺς Ἐφημερίους ἐξαιρέτως ἡ περίοδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

Εἶναι δὲ ταῦτα:

1ον. Νὰ τελῶνται τακτικά, καὶ μὲ τὴν ἀπαιτουμένην πάντοτε εὐλαβῆ ἱεροπρέπειαν, ὅλαι αἱ καθημεριναὶ ἀκολουθίαι πρῶτας καὶ ἐσπέρας, συμφώνως πρὸς τὴν τυπικὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλη-

«Θῆσω τοὺς λόγους μου εἰς τὸ στόμα σου, καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς χειρὸς μου σκεπάσω σε».

(Ἦσ. 51, 16)

σίας μας. Τοῦτο δὲ πρέπει νὰ γίνεται, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ὀλίγοι οἱ πιστοί, πὺδ τὰς παρακολουθοῦν, καὶ ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν παρίσταται κανένας λαϊκός. Πρέπει, εἰς οἰανδήποτε στιγμήν τῆς θ. Λατρείας, ὅποιοι θὰ τύχῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν ναὸν νὰ εὔρῃ τὸν ἱερέα εἰς τὴν θέσιν του, καλῶς ἐκτελοῦντα τὰ καθήκοντά του, χωρὶς δῖαν, χωρὶς ἀμέλειαν, μὲ ζῆλον καὶ μὲ εὐλαβῆ προσοχὴν καὶ κατάνυξιν.

2ον. Ἰδιαιτέρως εἰς τὴν τέλει τῆς Προηγιασμένης, νὰ καταβάλλεται κάθε προσοχὴ διὰ τὴν τήρησιν ὄλων τῶν κανόνων τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς πρὸς τὸ ἀγιώτατον Μυστήριον ὀφειλομένης λατρευτικῆς τιμῆς. Ὁ λειτουργὸς δὲ πρέπει νὰ φροντίσῃ νὰ διαθέτῃ κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὴν ψυχικὴν του κατάστασιν, ὥστε πραγματικὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸ δέος τῆς λατρείας καὶ εἰς τοὺς ἀκροατάς του, χωρὶς καμμίαν ἐπίδειξιν ἢ ἐπιτήδευσιν.

3ον. Εἶναι ἀνάγκη νὰ μεριμνᾷ ὁ λειτουργὸς, ὥστε καὶ οἱ βοηθοί του —οἱ ψάλται, ὁ νεωκόρος, τὸ παιδί τοῦ ἱεροῦ δῆματος— ὄλοι νὰ συναισθάνωνται τὴν σοβαρότητα τῶν στιγμῶν καὶ ἀναλόγως νὰ ἐκτελοῦν τὰ χρέη των καὶ νὰ συμπεριφέρωνται κατὰ τὴν ὄραν τῆς θ. Λατρείας, εἴτε περὶ Λειτουργίας πρόκειται εἴτε περὶ ἄλλης ἀκολουθίας.

4ον. Πρέπει μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐξασφαλισθῇ εἰς τοὺς ἐνορίτας καὶ τῶν μᾶλλον ἀποκέντρων ἐνοριῶν ἢ ἀκρόασις τοῦ θεοῦ λόγου, τοῦλάχιστον κατὰ τὰς Κυριακάς, μὲ θέματα πρακτικά, καὶ σχετικὰ μὲ τοὺς σκοπούς, πὺδ ἐπιδιώκει αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἢ Ἐκκλησία μας.

Χρέος δὲ τῶν Ἐφημερίων εἶναι, ὅταν δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ διδάξουν οἱ ἴδιοι, ν' ἀναζητήσουν τὸν κατάλληλον Ἱεροκῆρυκα καὶ μὲ κάθε θυσίαν νὰ τὸν ἐξασφαλίσουν. Καὶ εἰς περίπτωσιν, πὺδ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, κάθε Ἐφημέριος πρέπει νὰ εὔρῃ τὸν τρόπον, ὥστε κατὶ κατάλληλον νὰ διαβάξεται εἰς τὴν ὄραν τοῦ θ. Κηρύγματος μὲ τρόπον ἐπαγωγὸν καὶ εὐχάριστον (ὅχι «διὰ τὸν τύπον»), εἴτε ἀπὸ τὸν ἴδιον, εἴτε—ἂν δὲν εἶναι μερικοὶ εἰς θέσιν νὰ τὸ κάμουν καλά— ἀπὸ κάποιον, πὺδ θὰ ἤμπορῃ νὰ διαβάξῃ ὠραῖα καὶ παραστατικά, ὥστε νὰ μὴ βαρεθοῦν οἱ πιστοί.

5ον. Εἶναι ὁμως δυνατὸν εἰς τὸν καλὸν Ἐφημέριον καὶ κατ' ἄλλον τρόπον νὰ δοθῆσῃ τὴν διάδοσιν τοῦ θεοῦ λόγου εἰς τὴν ἐνορίαν του, μὲ τὸ ἐντυπον κήρυγμα, πὺδ ἤμπορεῖ νὰ προμη-

«Πρὸς πάντας, οὓς ἐὰν ἐξαποστείλω σε, πορεύσῃ...»

(Ἱσραμ. 1, 7)

θεύση τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα. Περὶ αὐτοῦ ἤμποροῦν ἄλλοι νὰ ζητήσουν ὁδηγίας ἀπὸ τὰς Μητροπόλεις των, αἱ ὁποῖαι προθύμως θὰ τοὺς διευκολύνουν.

Ἰον. Ἀλλὰ ἡ περίοδος τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν περίοδος τῆς Μετανοίας, καὶ εἰς αὐτὴν κυρίως πρέπει νὰ ὁδηγηθῇ τὸ πλήρωμα κάθε ἐνορίας.

Κάθε Ἐφημέριος, λοιπὸν, ἔχει χρέος νὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ εἶναι δυνατὸν διὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ ποίμνιόν του πρὸς τὴν Μετανοίαν, μὲ τρόπον πάντοτε γλυκὺν καὶ πατρικόν, καὶ νὰ ὑποδείξῃ τὸν τρόπον τῆς ἀληθινῆς Μετανοίας, ὁδηγῶν τοὺς χριστιανούς του πρὸς τὴν Ἐξομολόγησιν.

Ἐπ' αὐτοῦ ἐγράφησαν ἄλλοτε περισσότερα εἰς τὸν «Ἐφημέριον» καὶ κάθε ἀναγνώστης μας ἠμπορεῖ νὰ τὰ διαβάσῃ μίαν φορὰν ἀκόμη, διὰ νὰ ἴδῃ τί ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ σχετικῶς.

Ἰον. Διὰ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον, τέλος, πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ κάθε Ἐφημέριος τώρα περισσότερο, ὥστε νὰ μὴ χαθῇ αὐτὴ ἡ περίοδος, ποὺ εἶναι ἡ μακροτέρα καὶ ἡ σπουδαιότερα εἰς τὴν διάρκειαν τῶν μαθημάτων, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀποτελεσματικώτερα.

Αἱ εὐκαιρίαι διὰ τὴν Ἐξομολόγησιν καὶ τὴν συνειδητὴν μετάληψιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καθὼς καὶ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον τὰ παιδιὰ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν Παθῶν καὶ τοῦ Ἀγ. Πάσχα, εἶναι θέματα ποὺ δὲν ἠμποροῦν ν' ἀφήσουν ἀσυγκίνητον ἕνα Ἐφημέριον, ποὺ πιστεύει ὅτι ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐξαρτᾶται τὸ καλλίτερον μέλλον τῆς ἐνορίας του. Καὶ πρέπει νὰ γίνῃ σκέψις σοβαρὰ καὶ προσπάθεια σπουδαία διὰ τὴν ἐπιτυχεῖν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν τῶν εὐκαιριῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἱερατικὰ καὶ τὰ ποιμαντικὰ χρέη τῶν Ἐφημερίων διὰ τὴν ἐρχομένην Μ. Τεσσαρακοστήν. Πρὶν τελειώσωμεν ὅμως, διὰ νὰ εἴμεθα ἀπολύτως εὐλικρινεῖς, πρέπει νὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας, ὅτι ἂν εἶναι περίοδος Μετανοίας δι' ἄλλους τοὺς πιστοὺς ἢ περίοδος αὐτῆ, δὲν ὑπάρχει περίπτωσις, ποὺ νὰ μᾶς ἐπιτρέπη νὰ νομίσωμεν, ὅτι δὲν ἔχομε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἀνάγκην αὐτῆς τῆς Μετανοίας, τῆς ὁποίας πρῶτο ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ δώσωμεν σύνθημα.

Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ

«... Καὶ κατὰ πάντα ὅσα ἂν ἐντείλωμαί σοι λαλήσεις».

(Ἱερσμ. 1. 7)

ΛΥΣΙΣ ΑΠΟΡΙΩΝ

Ἑρώτησις :

Ἄφ' οὗ, κατὰ τὸ Ματθ. 2, 13 ἐξ., ὁ Ἰωσήφ μετὰ τοῦ θείου Βρέφους καὶ τῆς Μητρὸς Αὐτοῦ μετέβη εἰς Αἴγυπτον, ὅπου καὶ παρέμειναν μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ Ἡρώδου, πῶς εὐρέθησαν τὴν τεσσαρακοστὴν ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμέραν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ τὴν παρουσιάσιν Του εἰς τὸν Ναόν, ὡς ἀναγράφεται ἐν Λουκ. 2, 23 ἐξ. ; — Πόσον χρόνον παρέμεινεν ἐν Αἰγύπτῳ ἡ ἁγία Οἰκογένεια ;

Ἱερεὺς Γεώρ. Τζατίδης
Ἐφημέριος Καστορίας

Ἀπάντησις :

Εἶναι προφανές, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἱστορούμενον ἐπεισόδιον τῆς εἰς τὸν Ναόν τῶν Ἱεροσολύμων παρουσιάσεως τοῦ θείου Βρέφους, τὴν 40ὴν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς Του ἡμέραν, προηγῆθη τῆς εἰς Αἴγυπτον φυγῆς τῆς ἁγίας Οἰκογενείας, ἣν ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ὅστις δὲν σημειοῖ πότε ἀκριβῶς ἐγένετο αὕτη.

Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν νὰ γνωρίζωμεν καὶ πόσον ἀκριβῶς χρόνον διέτριψεν ἐν Αἰγύπτῳ ὡς πρόσφυξ ἡ ἁγία Οἰκογένεια, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι γνωστόν πότε ἀκριβῶς ἐφυγεν.

Ἑρώτησις :

Μεταξὺ μὴ ὀφφικιούχων ἱερέων, τῶν ὁποίων ὁ νεώτερος εἶναι θεολόγος, ποῖος πρέπει νὰ προΐσταται κατὰ τὰς ἱερὰς τελετάς ;
Κορίνθιος Ἱερεὺς

Ἀπάντησις :

Ἄν ὁ θεολόγος ἐκτελεῖ χρέη ἱεροκήρυκος, προΐσταται κατὰ τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀνεξαρτήτως ὀφφικίου καὶ πρεσβείων χειροτονίας. Ἄλλως, προΐσταται ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθμοῦ τῆς μορφώσεώς του.

Ἑρωτήσεις :

1. Διατί ὁ Ἱερεὺς ἄλλοτε λέγει «τὰς κεφαλὰς ...κλίνωμεν» καὶ ἄλλοτε «κλίνατε» ;

2. Ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Ἁγιασμοῦ τῆς παραμονῆς καὶ τοῦ τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων ; Διατί ὑπὸ τινων ὁ πρῶτος λέγεται «μικρός» ;

3. Εἰς τὴν διάταξιν τῆς θ. Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων ἀναγράφεται διὰ τὴν ὥραν τοῦ «Κοινωνικοῦ», ὅτι «...γίνεται ὅπως καὶ ἐν τῇ τοῦ Χρυσοστόμου Λειτουργίᾳ». Σημαίνει

«Μὴ φοβηθῆς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν...»

Ἱερσμ. 1, 8)

τουτο, ὅτι πρέπει νὰ λέγονται τὰ τοῦ Ἰ. Χρυσοστόμου κατὰ τὸν «μελισμὸν» τοῦ Ἀμνοῦ, τὴν «πλήρωσιν» τοῦ ποτηρίου, τὴν εὐλογίαὶν τοῦ «Ζέοντος» κ.λπ. ;

Ἐμμαν. Μοσχολιδάκης

^{Ἐφημέριος Λάστρου Σητείας (Κρήτης)}

Ἄπαντήσεις :

1. Εἰς ὡς περιπτώσεις δὲν κλίνει καὶ ὁ Ἰερὺς τὴν κεφαλὴν εὐχόμενος, τότε πρέπει νὰ λέγῃ «κλίνετε». Τοῦτο ὅμως οὐδέποτε συμβαίνει. Ὅρθόν ἄρα εἶναι νὰ λέγῃ πάντοτε «κλίνωμεν», πλὴν τῆς περιπτώσεως τῶν «Κατηχουμένων» καὶ τῶν «Φωτισζομένων» μετὰ τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ συγκαταλέγῃ καὶ τὸν ἑαυτὸν του.

2. Οὐδεμία ἀγιαστικὴ διαφορά ὑπάρχει καὶ κακῶς λέγεται «μικρὸς» ὁ Μέγας ἐπίσης Ἀγιασμός τῆς παραμονῆς τῶν Θεοφανείων. Πρόκειται προφανῶς, περὶ παρεξηγήσεως, ὀφειλομένης ἴσως εἰς τὴν παράλειψιν τῆς πρὸ τοῦ «Μέγας εἰ, Κύριε...» πανηγυρικῆς εὐχῆς, ἣ ὅποια δὲν λέγεται μὲν τὴν παραμονήν, οὐδόλως ὅμως ἐπηρεάζει τὴν ἀγιαστικὴν ἀξίαν τῆς τελειῆς.

3. Τὸ ὀρθότερον, νομιζομεν, εἶναι νὰ λέγεται εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ σημεῖα τῆς Προηγιασμένης, ἀντὶ παντός ἄλλου, τὸ «Δι' εὐχῶν..». Καὶ τοῦτο, διότι, ὡς γνωστὸν, ἡ Προηγιασμένη δὲν εἶναι καθ' ἑαυτὴν Λειτουργία, τῆς ὁποίας τμῆμα ἀποτελοῦν τὰ ἐπὶ τοῦ «μελισμοῦ» κ.λπ. ὑπὸ τοῦ Ἰερῆς λεγόμενα. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἐνίοτε ὁμοιομορφία, ἕνεκα τῆς ἀσαφείας τῶν οδηγιῶν τῶν Ἱερατικῶν καὶ τῆς ἕνεκα ταύτης, διαφόρου τούτων ἐρμηνείας.

ΑΠΟ ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Ὁ Ἐφημέριος Φρεγγένης Ἀργολίδος *Αἰδέσ. Συνέσιος Μιχαλόπουλος*, εἰς τὴν ἀπὸ 17-2-954 ἐπιστολήν του, παραπονεῖται διὰ τὴν μεγάλην ἀπόστασιν, ἣ ὅποια κάποτε χωρίζει τὰ χωρία ἀπὸ τοὺς ναοὺς των, καὶ φοβεῖται, ὅτι τοῦτο εἶναι μία σπουδαία αἰτία τῆς ἀραιώσεως τοῦ ἐκκλησιασμάτος. Ἐπίσης νομίζει, ὅτι τὰ «τυχερά» τῶν Ἐφημερίων ἐξαγριώνουν τοὺς χωρικοὺς καὶ πρέπει, κατὰ τὴν γνώμην του, νὰ εὐρεθῇ τρόπος καταργήσεώς των. Διαμαρτύρεται δέ, διότι ἡ μισθοδοσία τοῦ Ἐφημερίου δὲν φθάνει μῆτε εἰς τὸ ἥμισυ τῆς μισθοδοσίας τοῦ εἰς τὸ ἴδιον χωρίον ὑπηρετούντος Διδασκάλου, καὶ ἐκφράζει τὸν πόνον του διὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν ὄρισμένων ναῶν, μηδὲλως διαφερόντων ἀπὸ «ἀχυρῶνας» νομίζων, ὅτι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ πᾶσα πνευματικὴ ἐργασία εἶναι ἀδύνατος.

*

Ὁ Ἐφημέριος Νεοχωρίου *Πανοσ. Ἀρχιμανδρ. Χρ. Μέρομηγκας* εἰς τὴν ἀπὸ 14-2-954 ἐπιστολήν του ἐφιστᾷ τὴν προσο-

«... Ὅτι μετὰ σοῦ εἰμι τοῦ ἐξαιρεῖσθαί σε, λέγει Κύριος».
(Ἱεσμ. 1, 8)

χὴν μας ἐπὶ τῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας κατὰ καιροὺς δημοσιευομένων ἐπὶ θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, τινὰ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἀσεβῆ, καὶ συνιστᾷ ὅπως ληφθῆ μέρημα διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἐξασφάλισιν τακτικῆς στήλης εἰς τὸν Ἡμερήσιον Τύπον, διὰ τὴν ἄμεσον ἀνασκευὴν τῶν τοιοῦτων δημοσιευμάτων, διότι ὁ πολὺς κόσμος δὲν λαμβάνει γνῶσιν τῶν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά περιοδικὰ σχετικῶν δημοσιεύσεων.

*

Ὁ Ἐφημέριος Πλάτσας Καλαμῶν *Αἰδέσ. Νίκων Νικολαρέας*, εἰς τὴν ἀπὸ 15-2-954 ἐπιστολὴν του, ἐξ ἀφορμῆς ἄρθρου τῆς «Ἐκκλησίας» περὶ τοῦ Ραδιοφώνου, ἐκφράζει τὴν γνώμην, ὅτι τάχιστα πρέπει νὰ γ' ἀποκτήσῃ τὸν ἰδικόν της Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης ἐξ ἀφορμῆς σχετικῆς πρὸς τὰ «ρεβεγιὸν» παρατηρήσεως τῆς «Ἐκκλησίας», σημειοῖ, ὅτι δὲν εἶναι καλλιτέρα ἢ κατάστασις καὶ τὴν νύκτα τοῦ Πάσχα, μὲ τὴν ὁμαδικὴν ἀποχώρησιν τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τὸν ναόν, εὐθὺς μετὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως, ἢ καὶ μὲ τὴν παντελεῖ ἀπουσίαν ἀπὸ τοῦ ναοῦ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι φοβοῦνται γ' ἀφίσουν τὰς οἰκίας των ἀφυλάκτους τὴν νύκτα. Δι' ὃ καὶ σκέπτεται, μήπως θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ γίνεταί ἢ Ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ἢ μετ' αὐτὴν θ. Λειτουργία ἀντὶ τοῦ μεσονυκτίου, τὸ πρῶτ' τῆς Κυριακῆς.

Ὁ ἴδιος νομίζει, ὅτι θὰ ἦτο ὀρθότερον εἰς τὴν Προσκομιδὴν, προκειμένου περὶ τῶν Ἀσωμάτων, ἀντὶ τοῦ ἐν χρήσει σήμερον «εἰς τιμὴν καὶ μνήμην...», νὰ λέγεται: «εἰς τιμὴν καὶ δόξαν...», ἐφ' ὅσον καὶ εἰς τὰ Μηναῖα οὐδαμοῦ ἀναγράφεται «μνήμη» διὰ τοὺς Ἀσωμάτους.

*

Ὁ Ἐφημέριος Καρύτσης, Κατερίνης *Αἰδέσ. Εὐάγγελος Ἀγγελῆς*, εἰς τὴν ἀπὸ 10-2-954 ἐπιστολὴν του, ἀναφέρει, ὅτι ἀνέγνωσε πέρυσιν εἰς ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα ἀγγελίαν μνημοσύνου τινὸς διὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, ἀπορεῖ πῶς τοῦτο συμβαίνει, παρὰ τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ, καὶ παραπονεῖται διὰ τὴν ἀνομοιομορφίαν, ἣτις οὕτω παρατηρεῖται, ἐπὶ σκανδαλισμῶ τῶν συνειδήσεων καὶ ἐπὶ κλονισμῶ τῆς πειθαρχίας τῶν πιστῶν.

*

Ἐπιστολὴ Ἐφημερίου μὲ *δυσανάγνωστον ὑπογραφήν*,

«... Ἰδοὺ δέδωκα τοὺς λόγους μου εἰς τὸ στόμα σου».

(Ἱερ. μ. 1, 9)

χωρίς τόπον προελεύσεως και ήμερομηνίαν, αναφερομένη εις τὰ ἐν τῇ Μεγάλῃ Εἰσόδῳ «μνημονεύματα», σημειοῖ ὅτι κατ' αὐτὰ «γίνονται πολλαὶ παρατυπίαὶ παρὰ τῶν Ἱερέων, διότι κάθε ἕνας και τὰ δικά του λέγει...» και συνιστᾷ, ὅπως προκληθῆῖ γενική τις δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀπαγόρευσις, ἣτις και νὰ ἐξαγγελθῆ εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς Χώρας, πρὸς γνώσιν και ἐκείνων ἐκ τῶν χριστιανῶν, ποὺ τυχὸν θὰ ἐσκανδαλίζοντο, ἀν και «τοῦτο εἶναι αἴτημα ὄλων τῶν χριστιανῶν, διότι βαρύνονται νὰ ἀκούουν σαχλαμάρες» (!) ἀπὸ μερικοῦς, οἱ ὅποιοι, ἐν ᾧ θέλουν «νὰ πωλήσουν σοφίαν», δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν «ἀμάθειάν» των.

★

Ἀπὸ ἐπιστολὴν ἐπαρχιώτου Ἐφημερίου, τοῦ ὁποίου δι' εὐνοήτους λόγους δὲν ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποκαλύψωμεν τὸ ὄνομα, πληροφοροῦμεθα ὅτι οὗτος κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, μεταβάς ὑπὸ βροχὴν εἰς πανηγυρίζον ἐξωκκλήσιον ἀπέχον μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἑδρας του, εἰσέπραξεν ἀπὸ τοὺς παρευρεθέντας 14 χριστιανοὺς δύο χιλιάδας δραχμάς, ἐν ὄλῳ (!) ὡς «τυχηρά», τὰς δὲ ὀλίγας «προσφοράς» προσέφερεν ἐπὶ τόπου εἰς τοὺς πανηγυριστὰς και τὰς ἔφαγον, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον, ἔξω τοῦ ναοῦ.

—||—

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ ΤΑΚΕ, ληφθείσης ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 2ης Φεβρουαρίου 1954 ἀπενεμήθησαν αἱ ἑξῆς συντάξεις :

α') Δόγω γήρατος :

α) Κολέτσον Θεόδωρον τοῦ Ἀλεξάνδρου, τέως ἐφημέριον ἐνορίας Ἀηλίου Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἐκ δραχμῶν 410.000 μηνιαίως ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1953.

β) Τριλίβαν Χαραλάμπου τοῦ Νικολάου, τέως ἐφημέριον ἐνορίας Ἰθάκης Ἱ. Μητροπόλεως Λευκάδος και Ἰθάκης, ἐκ δραχμῶν 410.000 μηνιαίως ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1953.

γ) Ρήγαν Κωνσταντῖνον τοῦ Γεωργίου, τέως ἐφημέριον ἐνορίας Κοπανακίου Ἱ. Μητροπόλεως Τριφυλίας και Ὀλυμπίας, ἐκ δραχμῶν 410.000 μηνιαίως ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1953.

δ) Κοσαρᾶν Σπυρίδωνα τοῦ Βασιλείου, τέως ἐφημέριον Νεκροταφείου Πειραιῶς, ἐκ δραχμῶν 410.000 μηνιαίως ἀπὸ 1 Μαΐου 1953.

ε) Γκίκαν Ἀθανάσιον τοῦ Ἰωάννου, τέως ἐφημέριον ἐνορίας Κοιλιάδος Ἱ. Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν και Αἰγίνης, ἐκ δραχμῶν 419.000 μηνιαίως ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1953.

ς) Φραντζεσκάκην Γεώργιον τοῦ Κωνσταντῖνου, τέως ἐφημέριον ἐνορίας Βάμου Ἱ. Ἐπισκοπῆς Κυδωνίας και Ἀποκορώνου ἐκ δραχμῶν 814.000 μηνιαίως ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1953.

ζ) Κουλουκίαν Κωνσταντῖνον τοῦ Νικολάου, τέως ἐφημέριον ἐνο-

ρίας Ἁγίου Κηρύκου Ἱ. Μητροπόλεως Σάμου καὶ Ἰκαρίας, ἐκ δραχμῶν 410.000 μηνιαίως ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1953.

η) Μπουντούρη Βασίλειον τοῦ Παναγιώτου, τέως ἐφημέριον ἐνορίας Τριτοταμῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, ἐκ δραχμῶν 419.000 μηνιαίως ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1954.

β') Δόγη ἀπορφανισμοῦ :

α) Πρεσβυτέραν Ἑλένην χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Θεοχάρτου Σωτηρίου τοῦ Θεοχάρους, τέως ἐφημερίου ἐνορίας Ράχης Ἱ. Μητροπόλεως Βερροίας καὶ Ναούσης, ἐκ δραχμῶν 378.000 μηνιαίως ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1953.

β) Πρεσβυτέραν Στεργιανὴν χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Κόλια Χριστοδούλου τοῦ Γεωργίου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Λιγκιάδων Ἱ. Μητροπόλεως Ἰωαννίνων, ἐκ δραχμῶν 364.000 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1953, ἀνακαλουμένης τῆς κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 23-11-1953 ἀπονεμηθείσης λόγῳ ἀναπηρίας εἰς τὸν Κόλιαν Χριστόδουλον τοῦ Γεωργίου, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως οὗτος εἶχεν ἀποβιώσει, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 13-11-1953 ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου τοῦ ληξιάρχου Χρυσοβίτης.

γ) Εἰς τὰς 1) Ἀθηναΐδα, 2) Μαρίναν καὶ 3) Παναγιώταν ἀγάμους θυγατέρας τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Μαρίνου Νικολάου τοῦ Ἀγγέλου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ζακύνθου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ζακύνθου, ἐκ δραχμῶν 410.000 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου 1953, ἀνακαλουμένης κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 23-11-1953 ἀπονεμηθείσης εἰς τὴν πρεσβυτέραν Ἰωάννου χήραν ἱερέως Μαρίνου Νικολάου τοῦ Ἀγγέλου καὶ εἰς τὰς ὡς ἄνω ἀγάμους αὐτοῦ θυγατέρας, διότι, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 168]10-9-1953 ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου τοῦ ληξιάρχου Ζακύνθου, ἡ πρεσβυτέρα εἶχεν ἀποβιώσει κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως.

*

Διὰ τῆς αὐτῆς, ὡς ἀνωτέρω, ἀποφάσεως μετεβιβάσθησαν αἱ ἐξῆς συντάξεις :

α) Τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Πουλημένου Ἰωάννου τοῦ Δημητρίου εἰς τὴν χήραν πρεσβυτέραν του Ἀθηνᾶν ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1953 καὶ ἐκ δραχμῶν 345.000 μηνιαίως.

β) Τῆς ἀποβιώσαντος πρεσβυτέρας Ἀννέτας Κωνσταντίνου Στρουμιώτου εἰς τὴν ἄγαμον θυγατέρα τῆς Ἀλεξάνδραν ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1953 καὶ ἐκ δραχμῶν 720 μηνιαίως (βασική).

γ) Τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Παναγιώτου Δημητρίου τοῦ Θεοδώρου εἰς τὴν χήραν πρεσβυτέραν του Μαρίαν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1953 καὶ ἐκ δραχμῶν 345.000 μηνιαίως.

δ) Τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Ντρέκη Ἰωάννου τοῦ Χαραλάμπους εἰς τὴν ἄγαμον ἀδελφὴν αὐτοῦ Βασιλικὴν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1954 καὶ ἐκ δραχμῶν 659 μηνιαίως (βασική).

ε) Τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Κορφιάτη Παναγιώτου τοῦ Ἀναστασίου εἰς τὴν χήραν πρεσβυτέραν του Αἰκατερίνην ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1953 καὶ ἐκ δραχμῶν 1.212 μηνιαίως (βασική).

ς) Τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Βάσση Σπυρίδωνος τοῦ Δημητρίου εἰς τὴν χήραν πρεσβυτέραν του Ἑλένης ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1954 καὶ ἐκ δραχμῶν 364.000 μηνιαίως.

ζ) Τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Πελώνη Ἰωάννου τοῦ Σωτηρίου εἰς

τὴν χήραν πρεσβυτέραν τοῦ Ἑλένης ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1954 καὶ ἐκ δραχμῶν 688 μηνιαίως (βασική).

η) Τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Κέππα Κωνσταντίνου τοῦ Ἰωάννου εἰς τὴν χήραν πρεσβυτέραν τοῦ Ἑλένης ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1954 καὶ ἐκ δραχμῶν 1.105 μηνιαίως (βασική).

θ) Τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Παπαναστασίου Ἰωάννου τοῦ Θεοδώρου εἰς τὴν χήραν πρεσβυτέραν τοῦ Μαρίας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1953 καὶ ἐκ δραχμῶν 621 μηνιαίως (βασική).

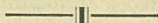
*

Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἐχορηγήθη ἐφ' ἅπαξ βοήθημα ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς εἰς τοὺς ὡς ἔπεται μετόχους, καταστάνας συνταξιούχους.

α) Κόλια Στεργιανὴν δρ. 2.810.000.

β) Μαρίνου Ἀθηναΐδα, Μαρίαν καὶ Παναγιώταν δρ. 2.790.000, ἀνακληθεισῶν τῶν ἀπὸ 23-11-1953 ἀποφάσεων περὶ χορηγήσεως τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς τὸν ἱερέα Κόλιαν Χριστόδουλον τοῦ Γεωργίου καὶ τὴν πρεσβυτέραν Ἰωάννα, χήραν τοῦ ἱερέως Μαρίνου Νικολάου τοῦ Ἀγγέλου, δι' οὓς λόγους ἀνεκλήθησαν καὶ αἱ ἀπονεμηθεῖσαι αὐτοῖς συντάξεις.

γ) Κολέτσον Θεόδωρον	δρ.	2.800.000
δ) Τριλίβαν Χαράλαμπον	>	2.800.000
ε) Ρήγαν Κωνσταντῖνον	>	2.810.000
ς) Κοσαρῶν Σπυρίδωνα	>	2.750.000
ζ) Γκίκαν Ἀθανάσιον	>	2.820.000
η) Φραντζεσκάκη Γεώργ.	>	4.020.000
θ) Θεοχαράτου Ἑλένην	>	2.800.000
ι) Κουλουκίαν Κωνσταντῖνον	>	2.780.000
ια) Κουτσούρου Κωνσταντ.	>	2.785.000
ιβ) Μπουντούρη Βασίλειον	>	2.830.000



ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πρὸς εὐκολίαν τῶν ἀναγνωστῶν μας σημειοῦμεν, ὅτι κατόπιν τῆς χορηγηθείσης ὑπὸ τοῦ Κράτους νέας ἀξίσεως, ὁ βασικὸς μισθὸς τῶν Ἐφημερίων κατὰ κατηγορίας εἶναι ὁ ἑξῆς: 1) Α' Κατηγορίας 1.274.000 δρχ. 2) Β' Κατηγορίας 1.020.000 δρχ. 3) Γ' Κατηγορίας 825.000 δρχ. 4) Δ' Κατηγορίας 630.000.—Οἱ ἐπὶ πλέον λαμβάνοντες ἐπίδομα πολυετίας θὰ λαμβάνουν τοῦτο ἡξημέρον κατὰ 20%.

*

Ἐπιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ σημερινοῦ φύλλου τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιεύματος περὶ τῆς ἀπὸ σήμερον καταργήσεως καθ' ὅλην τὴν Χώραν, τῶν κατὰ Κυριακὴν μέχρι τοῦδε διεξαγομένων «Λαϊκῶν Ἀγορῶν» περὶ τῶν ἐκ τῶν ὁποίων κινδύνων εἴχομεν ἐπανεπιλημένας διαμαρτυρίας. Ἀπὸ τοὺς ἐκασταχοῦ εὐλαβεστάτους Ἐφημερίους ἐξαρτᾶται τώρα, ὅπως ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ συγκεντρώσουν εἰς τοὺς ναοὺς τοὺς ἐνορίτας τῶν κατὰ τὰς Κυριακάς. Ἐφ' ὅσον δὲ τὸ ἐμπόδιον αὐτὸ τῶν «Λαϊκῶν Ἀγορῶν» καὶ τῶν «Παζαριῶν» δὲν ὑπάρχει

πλέον, ὁ δρόμος εἶναι ἀνοικτός, διὰ τὸ γίγνη ὅ,τι χρειάζεται ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς Ἐφημερίου πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν.

*

Αἶδεο. Νίκαν, Βασιλικὸν Κορινθίας: Εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς καλοὺς περὶ τῆς προσπάθειάς μας λόγους σας. Ὅπου δὲν ὑπάρχει ὀφφικιοῦχος, προΐσταται ὁ ἔχων τὰ πρῶτα τῆς χειροτονίας. Αὐτὸ εἶναι σαφές εἰς τὸ πρὸς τοῦ Ἰερατ. Συλλετούργου δημοσίωμά μας.—**Αἶδεο. Ἐμμ. Μοσχολιδάκη, Λάστρος Σητείας (Κρήτης):** Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐνθαρρυντικὴν ἐπιστολήν σας καὶ χαίρομεν διὰ τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὸ Περιοδικόν μας. Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐρωτήματά σας βλέπετε εἰς τὴν «*Δύσιν ἀποριῶν*», τοῦ παρόντος φύλλου.—**Αἶδεο. Ἐδάγγ. Ἀγγελῆν, Καρύτσαν Κατερίνης:** Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐμενεῖς περὶ τοῦ «Ἐφημερίου» κρίσεις σας καὶ χαίρομεν διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησίν σας· αἱ σκέψεις σας μᾶς ἐνθαρρύνουν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῶν ἀπὸ τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ μνημοσίωνων, βεβαίως ἔχετε δίκαιον τὸ Τυπικὸν τὰ ἀπαγορεύει καὶ ὀρθῶς ἐμμένετε εἰς τὴν τήρησίν του. Ἡ περίπτωση, πού ἀναφέρετε θὰ εἶχε κάποιον σοβαρὸν λόγον διὰ τὴν ἐπιτραπὴν «κατ' οἰκονομίαν», ἀλλὰ δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ βάσιν διὰ τὴν γενίκεσιν τῆς παρατυπίας.—**Πανος. Ἀρχιμ. Χρ. Μέγ-μηγκαν, Νεοχώριον:** Εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς ἐνθαρρυντικούς περὶ τοῦ «Ἐφημερίου» λόγους σας καὶ χαίρομεν διὰ τὴν πρὸς τὸ ἔργον του συμπάθειαν καὶ ἐκτίμησίν σας. Ἀλλὰ τότε ἠρηθήμεν νὰ δημοσιεύσωμεν γινώμας τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἀναγνωστῶν μας; Μήπως δὲ ἐτονίσασμεν κατ' ἐπαλήθην, ὅτι οὐκ ἀναγνωσταί μας εἶναι ὅλοι οἱ ἀναγνώσταί μας; Δὲν ἔχουμε ἀποκλειστικούς συνεργάτας· ἐὰν δὲ συνεργατῶν μᾶς τινῶν τὰ ὄνόματα ἐπαλαμβάνονται, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι δὲν ἔχουμε εἰς τὴν διάθεσίν μας ἄλλας συνεργασίας, ἐκτός τοῦ ὅτι ἐπὶ ὀρισμένων θεμάτων εἴμεθα, βεβαίως, ὑποχρεωμένοι νὰ ζητοῦμεν τὴν συνεργασίαν τῶν ἐιδικότερων μὲν αὐτὰ ἀσχολουμένων. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὰς ἐν τῷ ναῷ ἀταξίας καὶ τὰ ἀτοπα, οὐδέποτε παρελείψαμεν ν' ἀναφέρωμεν ὅ,τι ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἀντιλήψην μας καὶ νὰ ὑποδείξωμεν ὅ,τι ἐπεβάλλετο. Τὸ περὶ συνεργασίας μὲ τὸν Ἡμερήσιον Τύπον εἶναι ἀντικείμενον συνεργοῦς μελέτης μας ἀπὸ πολλοῦ, χωρὶς ἀκόμη νὰ εἶναι εὐκόλος ἢ ἐξέυρεσις τῆς λύσεως, διὰ πλείστους ὄσους λόγους. Χαίρομεν, διότι αὐτὸ γίνεται συνείδησις καὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὅπως ἐξάγει ἀπὸ τὸ γράμμα σας. Νὰ μᾶς γράψετε ὅ,τι νομίζετε.—**Αἶδεο. Ἀναστ. Γ. Κατσιφην, Αἰλές:** Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει ἀκόμη εἰς τὸ TAKE ὁ κλάδος τῆς προικοδοτήσεως· εἰς περιπτώσιν γάμου κόρης ἡσφαλισμένου παρεσχέθησαν ἄλλοτε ἀνάλογα μακροπρόθεσμα δάνεια μὲ ἐλάχιστον τόκον, τὸ μέτρον ὅμως τοῦτο, ἐπὶ τοῦ παρόντος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εφαρμοσθῇ, διότι, ὅπως θὰ ἀνεγνώσατε εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον τοῦ «Ἐφημερίου», καὶ τὰ ψηφισθέντα τελευταίως διὰ διαφόρους λόγους δάνεια, ἐματαιώθησαν κατὸν ἀρνήσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως ἐγκρίνη ταῦτα. Ἐλπίζετε, ὅτι δὲν θὰ παραταθῇ ἐπ' ἄπειρον ἡ ἀπαρῶσεις αὐτῆ.—**Αἶδεο. Συνέσιον Μιχαλόπουλον, Φεγγενα Ἀργολίδος:** Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς καλοὺς σας λόγους καὶ οἶας συγχαίρομεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας· εἰλικρινῶς λυπούμεθα διὰ τὴν κατάστασιν πού περιγράφετε. Ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσθε· ἐργασθῆτε ὅπως ἠμπορεῖτε καὶ δὲν πρόκειται νὰ χαθῇ ὁ κόπος σας. Γράφωμεν σχετικῶς εἰς ἄλλην στήλην τοῦ παρόντος φύλλου.—**Αἶδεο. Νίκωνα Νικολαρέαν, Πλάτσαν Καλαμών:** Τὸ ἀξίεπαινον ἐνδιαφέρον σας δι' ὅλα τὰ ζητήματα μᾶς συγκινεῖ πάντοτε. Αἱ γνώμαί σας εἶναι ἀξία μελέτης. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὰ πράγματα, πού δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ γίνων. Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ εὐρήκατε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι πλουσιωτέρα ἀπὸ

τὸ Κράτος:—**Αἰδ.σ.** **Ἡλίαν Γ. Καραχάλιον**, Καρδίτσαν: Ἐλήφθη τὸ κομ-
 ῶν βιβλίδιον σας «Τὸ ψυχικὸ λιμάνι». Σὰς συγχαίρομεν. **Εὐχαριστώσας θ'**
 ἀναποκριθῶμεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας, κατὰ καθήκον, ἄλλωστε.— **Αἰδ.σ.**
Κων. Ἀλεξόπουλον, Πύργον Τήνου: Ἐπιστολή σας - χρήματα ἐλήφθησαν
 ἀποδείξεις συνδρομητῶν «Χ. Σπιτιοῦ» ἐστάλησαν. **Εὐχαριστοῦμεν.**— **Αἰδ.σ.**
Μαρ. Ἀλβέρτην, Μουριάτον Τήνου: Χρήματα - ἐπιστολή σας ἐλήφθησαν
 ἀποδείξεις συνδρομητῶν ἐστάλησαν. **Εὐχαριστοῦμεν** διὰ πρῶτον ἐξυπηρέ-
 τησίν σας.— **Αἰδ.σ.** **Δημ. Ἀσημακόπουλον**, Λιμνίτσα Ναυπακτίας: Συν-
 δρομή σας ἐλήφθη ἀποδείξεις ἐστάλη. **Εὐχαριστοῦμεν.**— **Παν.σ.** **Εὐάγγελ-
 ον Ἀθ. Ἀνδρέου**, Πόρον Τροιζηνίας: Εἶναι δυνατὴ ἢ ἐπὶ πιστώσει χο-
 ρήγησις ὑμῖν διαφόρων εἰδῶν καὶ βιβλίων τῆς Ἀπ. Διακονίας καὶ τρι-
 τῶν οὐδέμια.— **Αἰδ.σ.** **Κων/νον Ἀετόπουλον**, Ἀμπελάκια Λαρίσης: Ἐ-
 πιστολή σας 22-2-54 ἐλήφθη καὶ ζητούμενα βιβλία ἀπεστάλησαν ἄξια
 τῶν ἀναγράφεται εἰς ἀποσταλέντα μετὰ τῶν βιβλίων δελτία.— **Αἰδ.σ.**
Ἰωάννην Βλαχομήτρον, Μαχαλᾶ Σηρομέου: Χρήματα - ἐπιστολή σας
 13-1-54 ἐλήφθησαν. Συγχαίρομεν διὰ θεομὸν ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ ἐνδια-
 φέρον σας καὶ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν πρῶτον ἐξυπηρέτησιν σας: ἀποδεί-
 ξεις συνδρομητῶν ἐστάλησαν.— **Αἰδ.σ.** **Ἐμμ. Βασιλακάκην**, Ἀποστόλους
 Πεδιάδος Κορίθης: Ὁφείλει τῶν ἠσφαλισμένων δὲν δύνανται νὰ γνωσθῶσι
 πρὸς τὸ παρόν, τοῦ ὅλου θέματος ἐκκομοῦντος. Ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς σας ἐν
 τῷ Μητρώφῳ ἠσφαλισμένων εἶναι 9998· ἐπιδιώξατε διόρθωσιν μισθοδοτικῆς
 καταστάσεως.— **Αἰδ.σ.** **Νικόλ. Βασιλόπουλον**, Στενιῆς Ἄνδρον: Ἐπι-
 στολή σας 16-2-54 ἐλήφθη ἀποσταλεῖσαι 90.000 δραχμαὶ ἐλήφθησαν καὶ
 σὰς ἀπεστάλησαν ἐξοφλήσεις. **Εὐχαριστοῦμεν.**— **Πανοσιολ. ἀρχιμ. Ἄθαν.**
Γκίνην, Σιδηρόκαστρον: Ἐπιστολή σας 21-1-54 ἐλήφθη μεταβολαὶ ἐτα-
 χτοποιήθησαν. Ὁμοίως ἐπιταγὴ 1.472.000 δραχ. Συγχαίρομεν διὰ ἐνδια-
 φέρον σας ὑπὲρ τοῦ οἰκογενειακοῦ Περιοδικοῦ τῆς Ἐκκλησίας.— **Αἰδ.σ.**
Γεώργιον Φωτ. Γεωργίου, Τουροκοπάλουκον Πάργας: Ἐπιστολή σας
 30-11-53 ἐλήφθη καθυστερημένως ὁμοίως χρήματα ἐλήφθησαν καὶ ἀπο-
 δείξεις συνδρομητῶν ἐστάλησαν. **Εὐχαριστοῦμεν** διὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ
 τὸ θεομὸν ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ ἐνδιαφέρον σας.— **Αἰδ.σ.** **Στέφ. Δημη-
 τριάδην**, Βασιλὶ Φαρσάλων: Ἐπιστολή σας ἐλήφθη ἐγένετο ἀλλαγὴ ἐπω-
 νύμου καὶ διευθύνσεως.

Φέρεται εἰς γνώσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὅτι τὰ φύλλα τοῦ «Ἐφη-
 μερίου» τοῦ ἔτους 1953 ἀπετέλεσαν ἓνα ὀγκώδη τόμον, ἐξ 656 σελί-
 δων, ὅστις ἀποστέλλεται ἀντὶ δρχ. 15.000, ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν
 ἐξόδων, εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὴν ἄξίαν του.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρήματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπι-
 ταγῆς, ὅπως ἀναγράφουν ὀπισθεν τοῦ «ἀποκόμματος» τὸν σκοπὸν
 τῆς ἀποστολῆς.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημερίον» ἀπευθυντέον:
 Πρὸς τὸν **Αἰδ.σ.μ.** **Πρωτοπρεσβύτερον κ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον**
 Ἀποστολικὴν Διακονίαν, Ἰασιῶν 1, Ἀθήνας (τηλέφ. 72.112).
 Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: **Τιμολ. Ρούτσης**, Ἰω. Ἀποστόλου 4.